

**Posolstvo Svätého Otca
pri príležitosti 33. svetového dňa chorých
11. február 2025**

**„Nádej nezahanbuje“ (Rim 5, 5)
a posilňuje nás v trápení**

Drahí bratia a sestry!

V Jubilejnom roku 2025, v ktorom nás Cirkev pozýva stať sa „pútnikmi nádeje“, slávime 33. svetový deň chorých. Sprewádza nás pritom Božie slovo, ktoré nám prostredníctvom svätého Pavla ponúka veľmi povzbudivé posolstvo, že „nádej nezahanbuje“ (Rim 5, 5), ale posilňuje nás v trápení.

Sú to utešujúce slová, ale môžu tiež vyvolávať isté otázky, najmä u tých, ktorí trpia. Napríklad: Ako zostať silní, keď sú naše telá postihnuté vážnymi chorobami, ktoré nás ochromujú a niekedy si vyžadujú nákladnú liečbu, ktorá je nad naše možnosti? Ako to dokázať, keď okrem vlastného utrpenia vidíme aj trápenie tých, ktorí nás milujú a hoci sú nám nablízku, cítia sa bezmocní, lebo nám nevedia pomôcť? Vo všetkých týchto okolnostiach vnímame, že potrebujeme pomoc, ktorá nás presahuje: pomoc Boha, jeho milosti, jeho prozreteľnosti, tej sily, ktorá je darom jeho Ducha (porov. *Katechizmus Katolíckej cirkvi*, 1808).

Zastavme sa teda na chvíľu a zamyslime sa nad tým, ako je Boh nablízku trpiacim, najmä v troch charakteristických aspektoch: *stretnutí, dare a zdieľaní*.

1. *Stretnutie*. Keď Ježiš posielal sedemdesiatich dvoch učeníkov na misiu (porov. *Lk 10, 1 – 9*), nabáda ich, aby hovorili chorým: „*Priblížilo sa k vám Božie kráľovstvo*“ (v. 9). Žiada ich, aby im pomohli pochopiť, že aj v nemohúcnosti, akokoľvek bolestnej a ťažko pochopiteľnej, je príležitosť stretnúť sa s Pánom. V čase choroby totiž na jednej strane ako stvorenia pociťujeme všetku svoju krehkosť – fyzickú, psychickú a duchovnú –, na druhej strane zakúšame blízkosť a súcit Boha, ktorý v Ježišovi zdieľal naše utrpenie. On nás neopúšťa a často nás prekvapuje tým, že nám daruje húževnatosť, o ktorej by sme si nikdy nepomysleli, že ju máme, a ktorú by sme sami nikdy nenašli.

Choroba sa potom stáva príležitosťou na stretnutie, ktoré nás mení; na objavenie neochvejnej skaly, o ktorú sa môžeme oprieť, aby sme mohli čeliť búrkam života. Ide o skúsenosť, ktorá nás aj za cenu obety posilňuje, pretože si viac uvedomíme, že nie sme sami. Preto sa hovorí, že bolesť so sebou vždy prináša tajomstvo spásy, lebo nám dáva zakúsiť blízkosť a reálnu útechu, ktorá prichádza od Boha, až po „poznatie plnosti evanjelia so všetkými jeho príslubmi a životom“ (svätý Ján Pavol II., *Príhovor k mladým*, New Orleans, 12. septembra 1987).

2. A to nás vedie k druhému bodu zamyslenia: *daru*. Nikdy si totiž nevedomujeme tak, ako v utrpení, že každá nádej pochádza od Pána, a preto je nádej predovšetkým darom, ktorý treba prijať a pestovať, zostávajúc „verný Božej vernosti“, ako to krásne vyjadrila Madeleine Delbrêlová (porov. *La speranza è una luce nella notte*, Vatikán 2024, Predslov).

Napokon, len v Kristovom vzkriesení nachádza náš vlastný údel svoje miesto v rámci nekonečného horizontu večnosti. Iba z Kristovej Veľkej noci plynie pre nás istota, že nič „*ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani*

*hlbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 8, 38 – 39). A z tejto „veľkej nádeje“ pochádza každý ďalší záblesk svetla, ktorým možno prekonávať životné skúšky a prekážky (porov. BENEDIKT XVI., encyklika *Spe salvi*, 27.31). A nielen to. Zmŕtvychvstalý aj s nami kráča, stáva sa naším spoločníkom na ceste podobne, ako keď kráčal s učeníkmi z Emauz (porov. *Lk* 24, 13 – 53). Tak ako oni, aj my sa s ním môžeme podeliť o svoju zmätenosť, starosti a sklamanie; môžeme počúvať jeho slovo, ktoré nás osvecuje a rozpaľuje naše srdcia, a spoznať ho pri lámaní chleba. V tom, ako pobýva s nami, hoci v hraniciach prítomnosti, uchopujeme tú „vyššiu skutočnosť“, ktorá sa nám stala blízkou a znovu nám dodala odvahu a dôveru.*

3. A tak sa dostávame k tretiemu aspektu: *zdieľaniu*. Miesta, kde trpíme, sú často miestami zdieľania, na ktorých sa navzájom obohacujeme. Koľkokrát sa človek pri lôžku chorého učí dúfať! Koľkokrát sa človek v blízkosti trpiacich učí veriť! Koľkokrát, skláňajúc sa nad tými, ktorí to potrebujú, objavíme lásku! Človek si uvedomí, že sme jedni pre druhých a všetci spolu „anjelmi“ nádeje, Božími poslami: chorí, lekári, sestry, rodinní príslušníci, priatelia, kňazi, rehoľníci a rehoľníčky; nech sme kdekoľvek: v rodinách, ambulanciách, domovoch dôchodcov, nemocniciach či na klinikách.

A je dôležité vedieť pochopiť krásu a význam týchto stretnutí naplnených milosťou a naučiť sa zapísať si ich do duše, aby sme na ne nezabudli: uchovať si v srdci milý úsmev zdravotníckeho pracovníka, vďačný a dôveryplný pohľad pacienta, chápatú a starostlivú tvár lekára alebo dobrovoľníka, tvár manžela či manželky, dieťaťa, vnúčaťa alebo drahého priateľa plnú očakávania a úzkosti. To všetko sú svetlá, ktoré si treba vážiť a ktoré aj v temnote skúšky nielen dodávajú silu, ale učia pravej chuti života v láske a blízkosti (porov. *Lk* 10, 25 – 37).

Drahí chorí, drahí bratia a sestry, ktorí sa staráte o trpiacich, počas tohto jubilejného roka máte viac ako kedykoľvek predtým jednu špeciálnu úlohu. Vaša spoločná cesta je totiž znamením pre všetkých; je „oslavným hymnom ľudskej dôstojnosti, piesňou nádeje“ (bula *Spes non confundit*, 11), ktorej hlas ďaleko presahuje izby a lôžka zariadení zdravotnej starostlivosti, kde sa nachádzate, podnecuje a povzbudzuje v dobročinnosti. S cieľom, aby sa „zborovo zapojila celá spoločnosť“ (*tamže*), v niekedy ťažko dosiahnuteľnej, ale práve preto veľmi ľahodnej a mocnej harmónii, schopnej priniesť svetlo a teplo tam, kde je to najviac potrebné.

Celá Cirkev vám za to ďakuje! Aj ja tak robím a modlím sa za vás, zverujúc vás Panne Márii, Uzdraveniu chorých, slovami, ktorými sa na ňu obracali mnohí naši bratia a sestry v núdzi:

Pod tvoju ochranu sa utiekame, svätá Božia Rodička,
neodvracaj zrak od našich prosieb,
pomôž nám v núdzi a z každého nebezpečenstva nás vyslobod',
ty Panna slávna a požehnaná.

Žehnám vás spolu s vašimi rodinami a blízkymi a prosím, aby ste sa nezabudli za mňa modliť.

V Ríme pri sv. Jánovi v Lateráne 14. januára 2025

FRANTIŠEK